

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 190/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rešutíkom, Advokátska kancelária, Námestie gen. M. R. Štefánika 29/36, Brezno, vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ndc 3/2017 a jeho uznesením zo 17. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 od. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ndc 3/2014 a jeho uznesením zo 17. februára 2014.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je účastníkom konania vo veci vedenej Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 19 P 188/2007 o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu a „*Keďže jeho osobné, zdravotné, majetkové, prípadne ďalšie dôvody neumožňujú zúčastniť sa na pojednávaní v sídle súdu (Humenné) a odôvodňujú odňatie veci súdu v Humennom a jej prikázanie na Okresný súd v Liptovskom Mikuláši, podal návrh na delegáciu veci podľa § 12 ods. 2 O. s. p.*

Najvyšší súd SR svojím Uznesením, sp. zn. 7 Ndc 3/2014, zo dňa 27. 2. 2014 [správne má byť 17. 2. 2014], návrh sťažovateľa na prikázanie veci zamietol.“

Ako sťažovateľ ďalej uviedol, „*Skutkový stav... podrobne opísal vo svojom podaní... adresovanom Ústavnému súdu SR... zo dňa 05. 04. 2014*“, s ktorým sa právny zástupca sťažovateľa ustanovený mu Centrom právnej pomoci, kanceláriou Banská Bystrica stotožnil „*a na ktorom sťažovateľ zotrúva s tým, že Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 Ndc 3/2014, zo dňa 27. februára 2014 [správne má byť 17. februára 2014] bolo porušené: právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a tiež práva garantované v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR postupom a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 Ndc 3/2014, zo dňa 27. 02. 2014 [správne má byť 17. 02. 2014], porušené bolo.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 Ndc 3/2014, zo dňa 27. 02. 2014 [správne má byť 17. 02. 2014] sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- Eur sťažovateľovi [REDACTED]...

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastupovania v sume 284,08 Eur... do 15 dní od doručenia nálezu na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ndc 3/2014 a jeho uznesením zo 17. februára 2014, ktorým návrhu sťažovateľa na prikázanie veci inému súdu najvyšší súd nevyhovel.

Ako z textu samotnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ sa už v súvislosti s označeným postupom a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu obrátil na ústavný súd sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (z 5. apríla 2014) pre namietané porušenie tých istých práv, ktorá bola doručená ústavnému súdu 8. apríla 2014 a konanie o nej bolo ústavným súdom vedené pod sp. zn. I. ÚS 261/2014.

Ústavný súd súčasnú sťažnosť doručení 16. júna 2014 napriek sťažovateľovmu označeniu, že ide o podanie „*K sťažnosti [REDAKOVANÉ] ... zo dňa 05. 04. 2014*“, nemohol považovať za doplnenie pôvodnej sťažnosti z dôvodu, že v čase jej doručenia už ústavný súd o pôvodnej sťažnosti z 5. apríla 2014 (doručenej 8. apríla 2014) uznesením č. k.

I. ÚS 261/2014-12 z 21. mája 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. júla 2014, rozhodol tak, že ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože pri predbežnom prerokovaní ústavný súd skúma, či prijatiu návrhu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pristúpil z tohto hľadiska aj k preskúmaniu aktuálnej sťažnosti sťažovateľa.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ako už bolo uvedené, o totožnej sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 8. apríla 2014 bolo uznesením č. k. I. ÚS 261/2014-12 z 21. mája 2014 (v čase tohto predbežného prerokovania právoplatne) rozhodnuté, a to jej odmietnutím podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej. Odmietnutie návrhu na začatie konania pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je špecifickým rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z toho, že sťažovateľ namieta z rovnakých dôvodov porušenie tých istých práv a v súvislosti s tým istým konaním a rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je neprípustná, a preto ju na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2015